

gere." (Flere Stemmer: Ja!) Min ærede Collega finder dette Udtryk uheldigt; det er en Smagsfag; jeg for min Del finder nu dette Udtryk ganske heldigt til at betegne saadanne Personer, som i kirkelig Henseende staae udenfor, og ikke ville slutte sig til noget som helst af de forskjellige kirkelige Samfund. Derimod maa jeg vistnok aldeles frabede mig den Undværelse af dette Ord, som den ærede Rigsdagsmand fra Præsto har gjort deraf, og den hele Sammenstilling af dette Udtryk med andre, som jeg mener Intet dermed have tilfælles; Men for denne Commentar overlader jeg ganske og aldeles til denne ærede Rigsdagsmand.

Føberning: Det Udtryk, som her sidst blev omtalt, er vistnok dog ikke det eneste stærke Udtryk, som er falden fra den ærede sidste Talers Mund i denne Sag, hvor det forekommer mig, at han har været imellem dem, der har brugt de stærkeste Udtryk, hvad jeg forøvrigt ikke bebrejder ham. Den ærede Minister, som talte før ham, sluttede med at sige, at han troede, at den Anordning, som nu ligger for til Behandling, fyldestgjør Grundlovens § 84. Det er nu min sidste Døberbeviisning, at den egentlig aldeles ikke rører ved § 84 i Grundloven (Hør!), og det er en Feil, at den egentlig ikke rører ved hvad den skulde røre ved, den løser ikke den Døberbeviisning, som den skulde løse (Flere Stemmer: Nei!). Vi ere af mange besynderlige Omstændigheder, og deri, siger jeg, ligger maaskee nogen Feil ved det første Forslag, komme ind paa Troesfrihed, Samvittigheden, den indre Døberbeviisning og den kristelige Følelsses Gebet, som vi Intet have med at gjøre (Flere Stemmer: Hør!), og vi ere gaaede forbi en Dør, der stod aaben, den nemlig, at skaffe Attester for alle Borgere, der ville sikkes deres fri Villie i Staten, og hvorefter man slet ikke saa hen, til hvilken Tro de hørte, for ikke at føle sig forlegne ligeoverfor dem med Hensyn til hvilken af dem man skulde vælge. Vi have idag hørt en Mand her udtale sig med en dyb Døberbeviisning i det Døberblik, han selv tænkte sig stillet i en vis Stilling ligeoverfor den kirkelige Bevidsthed, og naar han skulde optræde som Embedsmand,

han følte det saa dybt, at Laarene næsten stødte ham i Dinene. Skulde det nu være enhver Mand givet, at bestaae en saadan Kamp og ikke, naar han saae ligeoverfor sig to Mænd, lige borgerligt berettigede, men med forskjellige Beviser paa deres Troesbekjendelse, saa at gjøre sig fri for enhver Indskydelse? Skulde det virkelig ikke være muligt, naar vi gav alle vore borgerlige Attester en Form, hvoraf man saa, til hvilken Tro den Vedkommende hører, at gjøre sig fri for disse Døberbeviisninger? Vi have hørt Mænd og det med vægtige Stemmer udtale heri Salen, at de troede der virkelig laae en større Sikkerhed for Sædelighedens Udvikling i den kristelige Døberbeviisning, som vi indesluttede under Navnet af Folkekirken (Hør! Hør!); men skulde da en Mand, som udtaler dette med fuld Samvittighedsfylde, vrage dem, som ikke havde denne kirkelige Døberbeviisning, saalænge han ikke vidste andet om dem, hvorefter han kunde dømme dem, end disse Attester paa deres Troesdøberbeviisning. Det er denne Lovs Feil, at den er gaaet ind paa Troesgebetet, den har deri begaaet en Feil og fulgt den ærede første Forslagsstiller, istedetfor at den skulde have fulgt ham netop over paa det andet Gebet, og det kunde den vistnok have gjort til Trods for hvad den ærede Minister og den tidligere Minister saa bestemt have udtalt sig imod. Tidligere har deres Modsigelse kun stillet sig for os som deres personlige Døberbeviisning, skarpere hos den Ene end hos den Anden, nu stiller den sig derimod for os som en Døberbeviisning, der kommer fra, hvorledes Domstolene ville opfatte Sagen. Men jeg spørger, hvad ville Domstolene gjøre, naar de saa et Beviis, som ikke skjælnes sig i det aller ringeste fra det, de ere vante til at faae fra dem, der lovlig skulle have det? Kunne Domstolene med nogen Ret søge bagved det lovformelige Beviis? Nei, ikke det mindste; det lovformelige Beviis, udstedt saaledes, som det regelmæssigt skal være, maa være Domstolene godt nok. Gik Domstolene videre, saa bleve de religiøse Inquisitorer, thi saa spurgte de, hvilken kirkelig Skik staaer der bagved det borgerlige Beviis, og dertil er ingen Domstol berettiget efter Grundlovens Paragraph 84 (Hør! Hør!). Jeg paastaar endnu, at det